

10. Терещенко О.О., Стецько М.В. Управління вартістю підприємства в системі фінансового менеджменту // Фінанси України. -2009. -№3. –С.91-99
11. Терещенко О.О. Фінансова діяльність суб'єкта господарювання: Навч. посібник. — К.: КНЕУ, 2003. -554с.
12. Філіна Г.І. Фінансова діяльність суб'єктів господарювання: Навчальний посібник.-К.: ЦУЛ, 2007. - 320с.

Одержано 30.06.11

А.О. Кушнірова, ст. гр. ФК-06–1, Т.А. Мельник, доц., канд. екон. наук
Кіровоградський національний технічний університет

Напрями покращення методів нарахування амортизаційних відрахувань на підприємствах машинобудівної галузі

В статті проведено дослідження становлення амортизаційної політики в Україні. Надається характеристика основних методів нарахування амортизаційних відрахувань на вітчизняних підприємствах.

амортизаційна політика, амортизаційні відрахування, амортизація, методи амортизації

Амортизаційна політика є однією із головних частин загальної політики управління виробничими витратами на промислових підприємствах машинобудівної галузі, яка полягає в інтенсивності оновлення основних фондів з поступовою експлуатацією їх у процесі виробничої діяльності. На сьогоднішній день на багатьох таких підприємствах використовується зношуваний виробничий потенціал, який функціонує тільки за допомогою величезних витрат на ремонт. Так, амортизаційна політика не є єдиною причиною такого положення, але її роль у такому становищі досить велика [1].

Проблеми амортизаційної політики, її роль у процесі відтворення основного капіталу активно досліджують провідні вітчизняні економісти: Н.Д. Баб'як, А.А.Безуглий, О.Ю. Болховітінова, М.А. Борисенко, Н.Г. Виговська, Л.В. Городянська, С.П. Орлов, В.М. Пархоменко, Ю.І.Стадницький, М.Г.Чумаченко та ін.

Метою написання статті є вивчення існуючих методів нарахування амортизації та обґрунтування напрямів удосконалення амортизаційної політики підприємства.

Найбільш вдалим і повним визначенням амортизаційної політики є наступне: амортизаційна політика – це цілеспрямована діяльність підприємства з вибору та застосування одного з можливих методів амортизації з метою максимізації обсягу власних фінансових ресурсів протягом амортизаційного періоду [2].

До введення в дію з 1.04.2011р. Податкового кодексу України порядок амортизаційних відрахувань мав певні особливості. В нашій державі паралельно існували дві системи амортизації: бухгалтерська і податкова. Вони законодавчо регулювались Положенням (стандартом) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затвердженого Наказом Міністерства фінансів України від 27.04.2000 р. № 92, яке визначало методи нарахування амортизації основних засобів у бухгалтерському обліку, а також Законом України «Про оподаткування прибутку підприємств» від 28.12.1994 № 334/94-ВР, що не був узгоджений з даним стандартом, який визначав методи нарахування амортизації у фінансовому обліку.

Для усунення цих суперечностей і вдосконалення амортизаційної політики підприємства був прийнятий Податковий кодекс України від 02.12.2010 № 2755-VI, за яким передбачено відмову від колишнього підходу до нарахування амортизації.

Головними нововведеннями є те, що амортизація основних засобів нараховуватиметься із застосуванням методів, які відповідають методам вказаним в П(С)БО 7 та поділ всієї сукупності основних засобів та інших необоротних активів для цілей оподаткування на 16 груп, а не на 4 групи, як це було раніше.

На сьогоднішній день бухгалтерські методи нарахування амортизації залишились діючими з певними поправками та уточненнями, а податковий метод втратив свою чинність. Тому з прийняттям Податкового кодексу України від 02.12.2010 чинними є наступні методи амортизації: прямолінійний метод, метод зменшення залишкової вартості, метод прискореного зменшення залишкової вартості, кумулятивний метод; виробничий метод. Порівняння методів амортизації, їх переваги та недоліки після змін у законодавстві наведено в табл. 1.

Таблиця 1 - Переваги та недоліки існуючих методів амортизації згідно П(С)БО 7 та Податкового кодексу

Метод амортизації	Переваги	Недоліки
Прямолінійний	Простота розрахунку амортизації, можливість рівномірного розподілу амортизації за кожним звітним періодом, що зручно для співставлення собівартості продукції, яка випускається, з доходами від реалізації. Доцільний до застосування щодо об'єктів, знос яких не залежить від обсягу виробництва	Не враховуються моральний знос об'єкта і чинник зростання витрат на ремонт по мірі їх експлуатації
Зменшення залишкової вартості	Упродовж перших років експлуатації об'єкта за допомогою нарахування амортизації накопичується значна сума коштів, необхідних для відновлення об'єктів основних засобів.	Метод базується на порівняно складних математичних розрахунках і через це не є дуже зручним у використанні
Прискореного зменшення залишкової вартості	Упродовж перших років експлуатації об'єкта за допомогою нарахування амортизації накопичується значна сума коштів, необхідних для відновлення об'єктів основних засобів. Застосовують переважно у випадках, коли продуктивність обладнання в перші роки експлуатації вища, ніж у наступні.	Сума зносу часто не узгоджується ні з фактичним використанням об'єкта, ні з виготовленою продукцією
Кумулятивний	Упродовж перших років експлуатації об'єкта за допомогою нарахування амортизації накопичується значна сума коштів, необхідних для відновлення об'єктів основних засобів. Використовують, якщо продуктивність обладнання в перші роки експлуатації вища, ніж у наступні та у випадках швидкого морального старіння об'єкта	Сума зносу часто не узгоджується ні з фактичним використанням об'єкта, ні з виготовленою продукцією

Виробничий	Простота та раціональність розрахунку. Сума зносу узгоджується з виготовленою продукцією. Застосовують переважно у випадках, коли інтенсивність використання об'єкта впливає на його експлуатаційні властивості.	Неможливо або дуже складно визначити фактичний обсяг виробленої продукції з використанням того чи іншого активу
------------	--	---

Амортизаційна політика упродовж багатьох років залишається найслабкішою ланкою економічної політики України, оскільки сформована амортизаційна система не виконує своєї головної функції – не створює зацікавленості підприємців до оновлення основних фондів, впровадження наукових розробок та новітніх технологій у виробництво. Найбільшими проблемами у функціонуванні амортизаційної політики є: недосконалість амортизаційної політики держави; відсутній контроль за цільовим використанням амортизаційних відрахувань; відсутність чітких правил відносно вибору методу амортизації; втрачено контроль над термінами корисного використання основних засобів; амортизаційні кошти не стимулюють цільове, виключно інвестиційне використання цих коштів та ін.

Вивчення зарубіжного досвіду показало, що українська амортизаційна система суттєво відрізняється від амортизаційних систем розвинутих країн. Тому для покращення ефективності амортизаційної політики рекомендується провести наступні заходи: створення амортизаційного фонду; амортизація як необхідний інвестиційний ресурс підприємства; розробка рекомендацій щодо вибору методу амортизації; застосування комп'ютерних технологій та ін.

Сьогодні системою обліку амортизації не передбачається її нагромадження в амортизаційному фонді, а за його відсутності на підприємствах відрахування надходять до господарського обороту і використовуються для розв'язання різноманітних господарських завдань, які не завжди пов'язані з цільовим призначенням амортизаційних відрахувань.

При розміщенні амортизаційних відрахувань на депозитних рахунках підприємство може обирати бажаний варіант використання одержаного процентного доходу чи акумулювати його на депозитному рахунку, або на його величину зменшувати амортизаційні відрахування. Тому пропонується запровадити резервування коштів в амортизаційному фонді підприємства та їх подальшому розміщенні на депозитному рахунку в банку для забезпечення довгострокового фінансування оновлення основних засобів[3, с. 38].

Підтвердженням вищесказаного є проведений аналіз амортизаційної політики АТ «Червона Зірка» на основі фінансової звітності підприємства протягом 2008-2010рр. Сума накопиченої амортизації на АТ «Червона Зірка» по всім групам основних засобів за 4 квартали 2008-2010 рр. становить 22210,0 тис. грн. Середня облікова ставка НБУ за 2008-2010рр. складає 10,07% річних. Розрахунки показали, що сума нагромаджених в амортизаційному фонді коштів у разі розміщення їх на депозитних банківських рахунках становила б 63742,7 тис. грн. Тобто, це на 41532,7 тис. грн. більше, що говорить про ефективність та доцільність створення амортизаційного фонду та розміщення його коштів на депозитних рахунках банків, ніж просте поточне використання нагромаджених за допомогою амортизації коштів.

Таким чином держава встановлює методи нарахування амортизації й ставки амортизаційних відрахувань, а на самих підприємствах амортизаційний фонд не є чітко регламентованим. Підприємства повинні самі вирішувати, створювати їм амортизаційний фонд чи ні. Сьогодні підприємства значну частину амортизаційних коштів використовують не по своєму економічному призначенню. Кошти амортизації витрачають не на відтворення основного капіталу, а на споживання.

Список літератури

1. Масленніков О.Ю., Ділай – Львівська М.Й. Амортизаційна політика та оновлення основних фондів в Україні [Електронний ресурс] Режим доступу до статті: http://www.nbu.gov.ua/portal/chem_biol/nvnlts/18_10/114_Maslennikow_18_10.pdf
2. М. Сементух Особливості амортизаційної політики підприємств [Електронний ресурс] Режим доступу до статті: <http://ena.lp.edu.ua:8080/bitstream/ntb/4840/1/88.pdf>
3. Хотомлянський О. Амортизаційний фонд як джерело відтворення основних засобів / О. Хотомлянський, В. Колосок // Економіка України. - 2004. - №3. - С.38-42.

Одержано 31.05.11

Т. В. Шведова, ст. гр. ФК -10- МБ

Кіровоградського національного технічного університету

Новий банківський продукт: його формування та розвиток

В статті визначено новий банківський продукт, його формування і розвиток. Запропоновано розширення нових нетрадиційних банківських послуг, які повинні поєднуватися з постійним вдосконаленням традиційних напрямів обслуговування клієнтів, комерційним банкам потрібно створювати умови для прискореного розвитку своїх установ у регіонах через збільшення фінансування, підготовку кваліфікованого персоналу.

банківський продукт, банківські послуги, комерційні банки, Національний банк України, формування банківських послуг, банківські

Конкуренція на фінансовому ринку, яка є невід'ємною частиною ринкових відносин, виступає разом з науково-технічним прогресом стимулюючим механізмом, що активізує інноваційну діяльність всіх його учасників. Вона сприяє розвитку ринкового середовища, постійному впровадженню на ринок нових, більш удосконалених банківських продуктів.

Актуальність теми. При розробці шляхів і методів доставки банківського продукту до споживачів, впровадженню новітніх банківських технологій необхідно, щоб банки вводили нововведення у всі сфери своєї діяльності.

Банківська діяльність має суттєві особливості, зумовлені специфікою банків, що відрізняють їх від підприємств, які функціонують в інших галузях економіки.

Отже, новий банківський продукт є інтелектуальним продуктом, який розроблений на базі маркетингових досліджень ринку.

Метою статті є розробка рекомендацій щодо задоволення потреб клієнтів на отримання останніми прибутку через створення сприятливих умов формування і розміщення ресурсного потенціалу банку за допомогою інновації; результатом реалізації нового продукту має стати отримання банком додаткових доходів.

Проблема створення сильних емоційно заряджених брендів ще не знайшла достатнього відображення у роботах вітчизняних вчених. Серед іноземних авторів проблемою розробки брендів займаються такі автори, як А. Еллвуд, Д. Аакер, Д. Огілві, Д. Алессандро. Психологічні аспекти брендингу розглядають у своїх роботах Б. Шміт, К. Мозер, Г. Фоксол, Р. Голдсміт та ін. Питанням надання привілейованого обслуговування, залежно від рівня лояльності, вперше зайнявся американський банк Provident Bank, впровадивши таку програму, як частину брендингово-маркетингової кампанії «Right Size». Сучасний розвиток маркетингової думки в Україні супроводжується нерівномірною увагою до питань брендингу з боку практичних